

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Z. O.** bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. R. P., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ J., s.r.o.**, so sídlom v B. a **2/ Ing. M. F.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. M. P., advokátom advokátskej kancelárie P. & P., so sídlom B., o **zaplatenie 4 752,14 eur (143 163,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10 C 253/2004, na dovolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2008, sp.zn. 9 Co 295/06 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 177,90 eur do rúk JUDr. R. P., advokáta so sídlom v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 30. marca 2006, č.k. 10 C 253/04-145 žalobu voči žalovanému 1/ zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania vo výške 44 681,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 143 163,-- Sk so 7 % úrokom z omeškania ročne od 7. marca 2006 až do zaplataenia, náhradu trov konania vo výške 7 155,-- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 31 291,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku príslušenstva pohľadávky žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Rozhodnutie vo výroku, v ktorom návrh žalobcu voči žalovanému 1/ zamietol odôvodnil tým, že zo Zmluvy o nájme pozemku zo 17. marca 2003, uzavretej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným 1/ ako nájomcom, ako aj z iných vykonaných dôkazov vyplynulo, že žalovaný 1/ sa k nájmu

pozemku nijako nezaviazal, a preto mu zo zmluvy nevyplývajú žiadne povinnosti. Mal za to, že zmluva o nájme nebola podpísaná štatutárnym zástupcom žalovaného 1/ a tento k jej podpisu žalovaného 2/ ani nespnomocnil. Práve naopak, zo Zmluvy o výkone činnosti, uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dňa 1. februára 2003 vyplynulo, že žalovaný 2/ nemal podpisovanie takýchto zmlúv dovolené. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa na zaplatenie dohodnutého nájomného vo výške žalovanej pohľadávky za obdobie od februára 2003 (vo výške 6 963,-- Sk) a marca 2003 až mája 2004 (vo výške 9 080,-- Sk) žalovaného 2/ zaviazal v celom rozsahu, s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa mal ďalej z vykonaného dokazovanie za preukázané, že zmluva o nájme pozemku nebola podpísaná v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovanému 2/ priznal úrok z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 143 163,-- Sk od 7. marca 2006 v súlade s ustanoveniami § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. O náhrade trov konania voči žalovanému 1/ rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., avšak právnenému zástupcovi žalovaného 1/ nepriznal daň z pridanej hodnoty vo výške 19 %, pre nedoloženie dokladu o jeho registrácii. O náhrade trov konania voči žalovanému 2/ taktiež rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave konajúci o odvolaní žalovaných 1/, 2/, rozsudkom zo 14. februára 2008, sp.zn. 9 Co 295/06 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania žalovaného 1/ zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov prvostupňového konania vo výške 50 452,60 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 211 ods. 2 O.s.p. a § 154 ods. 1 O.s.p. a zvýšil odmenu v zmysle § 18 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb o daň z pridanej hodnoty, keďže žalovaný 1/ spolu s odvolaním založil do spisu osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty jeho právneho zástupcu. V časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 143 163,-- Sk so 7 % úrokom z omeškania ročne od 7. marca 2006 do zaplatenia, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že odvolaniu žalovaného 2/ nemožno priznať úspech, keďže súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke, svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodnil, na ktoré odôvodnenie aj v plnom rozsahu poukázal. Mal za to, že konanie žalovaného 2/, spočívajúce v uzavretí zmluvy o nájme pozemku, súd prvého stupňa správne vyhodnotil

s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako konanie, ktorým žalovaný 2/ prekročil svoje oprávnenie konať za žalovaného 1/. Keďže žalovaný 1/ takýto právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu neschválil, bol z tohto konania zviazaný sám žalovaný 2/ a preto sa žalobca správne domáhal splnenia záväzku priamo od neho. Rovnako sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa ohľadom skutočnosti, že zmluva o nájme pozemku nebola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok s dodatkom, že tieseň a nápadne nevýhodné podmienky sú v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka dôvodom na odstúpenie od zmluvy, k čomu ale zo strany žalovaného 2/ nedošlo. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a žalovaného 2/ zviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 6 319,50 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Mal za to, že postupom prvostupňového súdu mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Vadu spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom žalovaný 2/ videl v tom, že s ohľadom na jeho neskoršie pristúpenie do súdneho konania mal súd vykonať dôkazy, ktoré boli navrhované počas súdneho konania na prvom stupni žalovaným 1/ a ku ktorým nebolo žalovanému 2/ umožnené sa vyjadriť. Ďalej poukázal na skutočnosť, že ani prvostupňový súd ani súd odvolací sa vôbec nezaoberali výškou nároku, ktorý si žalobca uplatnil v žalobe, ani otázkou platnosti zmluvy o nájme pozemku.

Žalobca navrhol podané dovolanie odmietnuť a žalobcovi priznať trovy dovolacieho konania, ktoré však nevyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolaním žalovaného 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho

procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalovaný 2/ tvrdil, že súd prvého stupňa a odvolací súd mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv tým, že s ohľadom na jeho neskoršie pristúpenie do súdneho konania mali vykonať dôkazy, ktoré boli navrhované počas súdneho konania na prvom stupni žalovaným 1/ a ku ktorým nebolo žalovanému 2/ umožnené vyjadriť sa. Pokiaľ žalovaný 2/ tvrdil, že sudy nevykonali navrhované dôkazy, dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že vo svojich ostatných rozhodnutiach už niekoľkokrát vyslovil, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp.zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1993, zošit č. 3-4, str. 127, pod por.č. 37/1993). Dovolací súd v predmetnej veci nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od uvedeného záveru.

Dovolací súd preto považoval uvedenú námietku dovolateľa za nedôvodnú. Postupom súdu nebola dovolateľovi odobratá možnosť uplatňovania jeho procesných práv či už osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Pokiaľ žalovaný 2/ v dovolaní zrejme namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), tým, že sa nezaoberal výškou nároku, ktorý si žalobca uplatnil v návrhu na vydanie platobného rozkazu ako aj tým, že sa sudy v doterajšom konaní nezaoberali otázkou platnosti zmluvy o nájme pozemku, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného 2/ boli opodstatnené, nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Keďže ustanovenia § 237, § 238 ods. 1 – 3 O.s.p. dovolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2008 sp.zn. 9 Co 295/06 nepripúšťajú, bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému 2/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 17. júla 2008 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 170,95 € a náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu 6,95 €, predstavuje spolu 177,90 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková